

РЕШЕНИЕ

№ 1791

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **13850** по описа за **2019** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Х. Б. Е., ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 01.11.2019 г., постановено по НАХД № 6562/2019 г. на СРС, НО, 111 състав. С оспореното решение е изменено Наказателно постановление № 22-005658/15.03.2019 г., издадено от директора на Д.-С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като размерът на санкцията е намален от 3 000 лв. на 1 500 лв.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е неправилно и необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Изразява се искане оспореното решение да бъде отменено, като бъде отменено изцяло издаденото НП.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“ – С. – в съдебно заседание се представлява от юрк. Х., която оспорва касационната жалба. Изразява искане същата да бъде отхвърлена като бъде потвърдено издаденото НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., която счита касационната жалба за неоснователна и претендира същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София-град, VII-ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

От фактическа страна е установено, че в резултат на извършена в периода 04.06.2018 г. – 11.06.2018 г. проверка от Д. – С. относно спазването на трудовото законодателство от Х. Б. Е. е съставен протокол № ПР-1819880/11.06.2018 г., връчен на лицето на 11.06.2018 г. Установено е, че дружеството, в качеството на работодател със заповед № 001/04.06.2018 г. е определил обезщетение за шест дни неизползван отпуск на Г. М. А. в размер на 161,05 лева, което не е било изплатено в нарушение на чл. 228, ал.3, вр.чл.224, ал.1 от Кодекса на труда (КТ). На основание чл. 404, ал.1, т.1 и чл. 404, ал.1, т.12 от КТ от контролните органи на Д.-гр. С., на работодателя е дадено задължително предписание, като под т. 2 е предписано на работодателя да изплати обезщетение за шест дни неизползван отпуск на Г. М. А. в размер на 161,05 лв., в съответствие с чл. 228, ал.3, вр. чл.224, ал.1 от КТ, със срок за изпълнение 20.06.2018 г. При последваща проверка по изпълнение на дадените предписания в периода 29.01.2019 г. – 11.02.2019 г. е установено, че даденото предписание не е било изпълнено от работодателя в предоставения за това срок. Резултатите от проверката са обективирани в протокол № ПР-1903914/11.02.2019 г., връчен на 11.02.2019 г.

Издаден е АУАН № 22-005658/11.02.2019 г., който е подписан от упълномощен представител на дружеството.

На основание на АУАН е издадено НП № 22-005658/15.03.2019 г.

Изложената фактическа обстановка е установена, въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да приеме извод за безспорна установеност на нарушението, санкционирано с оспореното НП. Съдът е изменил НП по отношение наложената имуществена санкция като е намалил същата до размера на законоустановения минимум, предвид липсата на отегчаващи обстоятелства.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, касационният състав намира следното:

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно. В настоящият казус става въпрос за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ. Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок.

Безспорно е установено с Протокол от извършена проверка № ПР-1903914/11.02.2019 г., че не е изпълнено даденото предписание от контролните органи да бъде изплатено обезщетение за шест дни неизползван отпуск на Г. М. А. в размер на 161,05 лв., в съответствие с чл. 228, ал.3, вр. чл.224, ал.1 от КТ, с което работодателят е извършил от формална страна нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като не е изпълнил задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство в определения за това срок, а именно до 20.06.2018 г. След тази дата,

нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за довършено. Даденото предписание е самостоятелен индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред административния съд по реда на АПК. Не е спорно между страните, че предписанието е влязло в сила. Неотносими към административнонаказателното производство са въпросите, касаещи законосъобразността на даденото предписание, което изключва приложението и на разпоредбата на чл. 414, ал. 1 КТ. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание. Безспорно е, че предписанието не е изпълнено в дадения срок. Законосъобразни са изводите на СРС за липса на установени отегчаващи обстоятелства, поради което правилно имуществената санкция е намалена до размера на законовия минимум от 1500 лева.

С оглед изхода на делото, в полза на ответната администрация, съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП), респективно по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗПП).

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.11.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 111 - ти състав, постановено по НАХД № 6562/2019 г.

ОСЪЖДА Х. Б. Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1612, [улица], вх.В, ет.7, представлявано от управителя Л. Ш. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда – С.“ – [населено място], сумата от 80, 00 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.